

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 597/2021
01.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Лидије Миливојевић, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Ане Матић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 282/17 од 25.06.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 795/20 од 10.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.06.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Лидије Миливојевић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 282/17 од 25.06.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 795/20 од 10.03.2021. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 282/17 од 25.06.2020. године, окривљена Лидија Миливојевић, оглашена је кривом због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од шест година у коју се урачунава време проведено у притвору од 21.02.2017. године до 14.05.2018. године.

На основу члана 87. КЗ, према окривљеној је изречена мера безбедности одузимања предмета и то самострела марке „Devastator” силе натеза од 83 либре. Оштећени АА је ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парнични поступак. Окривљена је у целости ослобођена дужности да накнади трошкове кривичног поступка, те је одлучено да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 795/20 од 10.03.2021. године, усвајањем жалбе браниоца окривљене, првостепена пресуда је преиначена само у делу

одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд окривљену Лидију Миливојевић, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, за које је оглашена кривом првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од четири године у коју се урачунава време проведено у притвору од 21.02.2017. године до 14.05.2018. године, док су жалба браниоца окривљене у преосталом делу и жалба Вишег јавног тужиоца у Београду одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљене, адвокат Ана Матић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљене Лидије Миливојевић у захтеву истиче да је првостепени суд повредио објективни идентитет између оптужбе и пресуде тиме што је изменио чињенични опис кривичног дела дат у оптужном акту јавног тужиоца, тако да се исти у битном разликује од оног што је наведено у оптужници са образложењем да је оптужба прекорачена на тај начин што је суд неке битне елементе из оптужног акта изоставио или описао на другачији начин, док је у изреку пресуде унео да је стрела испалена у правцу врата стана „кроз која оштећени улази“, а да је потом оштећени „устукнуо корак назад када је оптужену видео са самострелом“.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљене неосновани из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произлази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Поређењем чињеничног описа предметног кривичног дела датог у диспозитиву оптужнице Вишег јавног тужиоца у Београду Ктo 233/17 од 09.06.2017. године и чињеничног описа дела из изреке првостепене пресуде закључује се да је првостепени суд из изреке пресуде изоставио наводе садржане у оптужном акту „видевши да се оштећени удаљава са лица места, узела другу стрелу са металним врхом и стала ногом на узенгију самострела и канапом са рукама затезала и запињала тетиву, а потом са таквим самострелом кренула за оштећеним, но како јој све до самог излаза из зграде где је у ходнику испред излаза из зграде самострел бацила, у ком моменту се оштећени налазио у стану код комшије“, и да је уместо навода означених у оптужном акту да је окривљена из самострела испалила једну стрелу са металним врхом у правцу

полуотворених улазних врата „испред којих се са супротне стране налазио њен супруг оштећени, кога је она видела“ у изреку пресуде унео навод „кроз која оштећени улази, који је потом устукнуо корак назад када је оптужену видео са самострелом“.

По налажењу Врховног касационог суда, цитираном изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљене Лидије Миливојевић, већ је на наведени начин ускладио чињенични опис кривичног дела, који се односи на позицију оштећеног у тренутку испаливања стреле од стране окривљене, са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, изостављајући онај део чињеничног описа за који није било доказа - да је окривљена након испаливања прве узела другу стрелу, запињала тетиву самострела и потом кренула за оштећеним, при чему су законска обележја кривичног дела иста и у оптужном акту и у изреци пресуде, односно у битном постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датог у оптужном акту.

Дакле, Врховни касациони суд налази да наведена измена чињеничног описа кривичног дела у изреци пресуде окривљену није довела у тежи процесноправни положај, већ је иста извршена у њену корист, и следствено томе, а насупрот наводима захтева, окривљена није оглашена кривом за више криминалних активности и већу криминалну вољу (већу „криминалну количину“), од оне за коју је оптужена.

Како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произлазе законска обележја кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, то су оцењени као неосновани наводи браниоца окривљене којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче да је окривљена предметно кривично дело учинила у нужној одбрани којим наводима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, на исту повреду закона, бранилац окривљене указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, које жалбене наводе је Апелациони суд у Београду, као другостепени, оценио неоснованим и о томе на страни 5, четврти став, своје пресуде Кж1 795/20 од 10.03.2021. године, изнео јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је у конкретном случају погрешно примењен закон јер је у току поступка доказано само извршење кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 4. КЗ, којим наводима бранилац, иако формално указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у суштини цени изведене доказе и на таквој оцени заснива своје виђење догађаја и став о погрешној правној квалификацији кривичног дела, чиме правноснажну пресуду побија због повреде закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац у захтеву наводи да је понашање оштећеног које је претходило критичном догађају – претње да ће окривљену убити, вређање, шамарање и омаловажавање оштећене могло довести окривљену у стање јаке раздражености без своје кривице, које стање је заједно са употребом алкохола и седатива довело до битно смањене урачунљивости код окривљене, те да се закључак нижестепених судова да је окривљена поступала са директним умишљајем доводи у сумњу тиме што је иста покушала да лиши живота оштећеног самострелом, а не ножем, тупим предметом или пиштољем, који се налазио у кући, којим наводима бранилац оспорава оцену доказа и чињенично стање утврђено на основу такве оцене чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Према наводима захтева, другостепени суд, супротно обавези из члана 460. ЗКП, није ценио жалбене наводе браниоца, већ је само паушално тврдио да је првостепени суд правилно одлучио, а да су жалбени наводи неосновани.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, нити због повреде закона из члана 460. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене Лидије Миливојевић, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић